

Chương thứ 13

THU ĐĂNG

Trong phòng chỉ có một cái giường, một cái ghế, một cái bàn.

Tiêu Thập Nhất Lang bị kẹt cứng trong phòng đã được ba hôm, hầu như chưa đạp chân ra khỏi đó một bước.

Thẩm Bích Quân cũng đã hôn mê mất ba hôm.

Trong ba hôm đó, nàng không ngớt vùng vẫy, la hét, khóc lóc ... như đang đánh nhau với một con ác quỷ vô hình nào đó, có lúc toàn thân nàng lạnh rung cả lên, có lúc lại nóng muốn chảy thành nước.

Bây giờ xem ra nàng đã dần dần an tĩnh lại.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, trong lòng nói không hết nỗi đồng tình, nỗi thương xót.

Có điều đợi nàng tỉnh lại rồi, chắc chắn y không để lộ cái tình cảm ấy ra.

Con người nàng tuy mỹ lệ, mà không kiêu ngạo; tuy thông minh, mà không giáo hoạt, tuy ôn nhu, mà rất kiên cường, gặp phải chuyện oan uổng lớn lao đến đâu, cũng tuyệt không hề mở miệng than van.

Chính là thứ đàn bà trong mộng tưởng của Tiêu Thập Nhất Lang.

Cả đời y chỉ đợi có mỗi một người đàn bà như vậy.

Có điều, đợi nàng tỉnh lại, y vẫn cứ lạnh lùng không để ý gì đến nàng như cũ.

Bởi vì, nàng đã là vợ người khác rồi.

Ngay cả như nếu nàng chưa phải là vợ của ai, thiên kim tiểu thư con nhà Kim Châm Thẩm Gia, chắc chắn không thể có chuyện gì liên hệ với Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang rất rõ ràng chuyện đó, trước giờ y vốn điều khiển được tình cảm riêng tư của mình.

Bởi vì, y phải như vậy.

- Cỡ thứ người như mình, không chừng số mạng đã chú định sống cô độc một mình!

Tiêu Thập Nhất Lang than lên một tiếng nhỏ, lại đốt đèn lên.

Ánh đèn chiếu dịu dàng lên gương mặt mỹ lệ của Thâm Bích Quân, đôi mắt nàng rớt cuộc cũng mở ra ...

Thâm Bích Quân cũng nhìn ra được Tiêu Thập Nhất Lang.

Cái người trẻ tuổi với cặp mắt to to ấy đang ngồi bên cạnh nàng, yên lặng nhìn nàng.

Đây phải chăng lại là một giấc mộng? Mấy hôm nay, mộng quả thật quá nhiều, mà quá sợ đi thôi.

Nàng nhắm mắt lại, hy vọng giấc mộng này vĩnh viễn không phải tỉnh lại; có điều đợi đến lúc nàng mở mắt ra lại, người trẻ tuổi với cặp mắt to to ấy vẫn còn đang ngồi nơi đó, yên lặng nhìn nàng.

Khóe miệng nàng rớt cuộc cũng lộ ra được nụ cười, ánh mắt đượm nỗi cảm kích vô hạn, nàng dịu dàng nói:

- Anh lại cứu tôi lần nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi lo thân tôi còn chưa xong, sức đâu còn lo cho người khác?

Thâm Bích Quân than lên một tiếng, nói:

- Anh dẫu tôi làm gì, tôi biết lần trước anh cũng đã cứu tôi ra khỏi bàn tay của hắn ta.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hắn ta? Hắn ta là ai?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tự nhiên anh biết rồi, tức là tên ... tên Tiểu Công Tử ấy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đại công tử, Tiểu công tử, tôi chẳng biết ai cả.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng nhất định hắn ta nhận ra anh, không những vậy, hắn ta còn sợ anh nữa, bởi vậy mà tuy hắn ta biết tôi ở trong miếu sơn thần, hắn ta không dám tới.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tại sao hắn ta lại sợ tôi? Không lẽ con người tôi đáng sợ lắm sao?

Thẩm Bích Quân than thở:

- Cái lũ ngụy quân tử mới đáng sợ, tôi thật nhìn lầm người, tôi cũng trách lầm anh nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nói:

- Cỡ thứ người như cô, không nên đi lung tung ra chốn giang hồ.

Y đứng dậy, mở tung cửa sổ, lạnh lùng nói tiếp:

- Chuyện cô không hiểu quá ít, mà lời cô nói thì quá nhiều.

Bên ngoài song cửa thật yên lặng.

Quanh đây trong vòng mấy trăm dặm, chỉ sợ tìm không ra khách điếm nào làm ăn vắng khách như thế này ... nói cho đúng, nơi đây cũng không đủ tư cách để xưng là khách điếm.

Trong vườn ngay cả đèn đuốc cũng không có.

May mà trên trời còn có những vì sao, làm nổi bật thân hình Tiêu Thập Nhất Lang đứng bên song cửa, trông thật cô đơn, tịch mịch làm sao.

Miệng y lại khẻ hừ lên bài ca.

Thẩm Bích Quân nhìn cái bóng cao lớn in trên nền trời của y, bỗng nhiên cảm thấy như con chim nhận lạc bầy, trong cơn mưa bão tìm ra được một cây cỏ thụ khổng lồ, trong lòng nàng bất giác bình tĩnh trở lại.

Bây giờ dù y có nói gì, nàng cũng chẳng thấy tức giận gì nữa.

Một hồi thật lâu, nàng mới cất tiếng hỏi nhỏ:

- Anh đang hát gì vậy?

Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì cả.

Lại một hồi thật lâu, Thẩm Bích Quân một mình bỗng bật cười lên, nói:

- Anh xem có kỳ quái không, có người còn tưởng anh là Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sao?

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng tôi thì biết rõ rằng, anh không phải là Tiêu Thập Nhất Lang, bởi vì xem anh không giống một người hung ác.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng quay đầu lại, hững hờ nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang là một người rất hung ác sao?

Thẩm Bích Quân nói:

- Không lẽ trước giờ anh chưa nghe những chuyện hắn đã làm sao?

Tiêu Thập Nhất Lang yên lặng một hồi, nói:

- Cô biết rõ chuyện của hắn làm lắm sao?

Thẩm Bích Quân hần học nói:

- Chỉ cần tôi biết một chuyện cũng đã quá đủ, bất kỳ chuyện gì hấn làm đều đáng bị xử chặt đầu!

Tiêu Thập Nhất Lang lại yên lặng một hồi thật lâu nữa, mới từ từ nói:

- Cô muốn chặt đầu y?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi mà gặp hấn, nhất định không để hấn sống sót làm hại người nào khác!

Tiêu Thập Nhất Lang cười lạnh lên một tiếng, nói:

- Cô mà gặp y, không còn sống sót chỉ sợ là cô đấy thôi!

Thẩm Bích Quân đỏ mặt lên.

Chính lúc ấy, bỗng có tiếng chân vang lên, điểm tiểu nhị tay cầm đèn lồng, dẫn theo một lão già áo xanh, mặc đồ kiêu gia đình lại.

Hai người đi lại giữa sân dừng bước lại, điểm tiểu nhị hướng cửa sổ bên này chỉ một cái. Lão già mặc áo xanh ra kiêu gia đình nhắm chừng Tiêu Thập Nhất Lang, cười giả lả hỏi:

- Xin hỏi thăm đại ca, thiếu phu nhân nhà họ Liên có ở đây không vậy?

Vừa nghe đến thanh âm ấy, ánh mắt của Thẩm Bích Quân bỗng sáng lên, cao giọng nói:

- Có phải Thẩm Nghĩa đây không? Tôi ở đây, mau vào.

Lão già áo xanh chính là tráng đinh của Thẩm gia trang tên là Thẩm Nghĩa, nhà lão ta đòi đòi làm nô bộc nhà họ Thẩm, Thẩm Bích Quân chưa ra đời, lão ta đã làm việc trong đó.

Lão ta vừa nghe tiếng Thẩm Bích Quân, chẳng còn để ý gì đến Tiêu Thập Nhất Lang, ba chân bốn cẳng chạy lại, đẩy cửa bước vào, cúi đầu lạy ở trước giường, ảo não nói:

- Lão nô không biết tiểu thư ở đây chịu khổ, lại nghênh đón trẻ, xin tiểu thư thứ tội cho.

Thẩm Bích Quân vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, nói:

- Ngươi lại đây thật là tốt, thái phu nhân ra sao? Lão nhân gia vẫn khỏe chứ?

Thẩm Nghĩa đáp:

- Tin tức tiểu thư bị ngộ nạn, đã sớm truyền bá giang hồ, thái phu nhân biết tin lập tức phái bọn lão nô mấy người đi khắp nơi tìm kiếm, hôm nay mới ngẫu nhiên nghe bọn điếm tiểu nhị nói, chỗ họ có một người nữ khách, bệnh tình rất trầm trọng, có điều mặt mày đẹp như thiên tiên, lão nô lập tức đoán ra ngay rất có thể là tiểu thư.

Lão ta thở ra một hơi thật dài, nói:

- May là trời xanh có mắt, rốt cuộc cũng cho lão nô được gặp lại tiểu thư, thái phu nhân mà nghe được tin, chắc chắn vui mừng hết sức ...

Nói đến đây, chính lão ta cũng mừng quá chảy nước mắt.

Thẩm Bích Quân thì vui mừng quá thốt không nên lời.

Thẩm Nghĩa lau nước mắt nói:

- Thương thế của tiểu thư không đến nỗi gì nữa chứ?

Thẩm Bích Quân gật gật đầu, nói:

- Bây giờ đã đỡ nhiều lắm.

Thẩm Nghĩa nói:

- Nếu vậy thì, xin tiểu thư về nhà thôi! Cho thái phu nhân đỡ phải lo lắng quá.

Thẩm Bích Quân đưa mắt nhìn Tiêu Thập Nhất Lang đang đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn, nàng do dự hỏi:

- Bây giờ ... không khỏi trễ lắm sao?

Thẩm Nghĩa cười nói:

- Mùa thu trời có ngấn đi một chút, thực ra bây giờ chỉ mới giờ dậu, huống hồ lão nô đã chuẩn bị xe ngựa hẳn hoi cho tiểu thọ

Thẩm Bích Quân lại liếc mắt nhìn qua Tiêu Thập Nhất Lang.

Thẩm Nghĩa hình như bây giờ mới phát hiện trong phòng còn có thêm một người, lão cười giả lả hỏi:

- Vị công tử gia này là ...

Thẩm Bích Quân nói:

- Vị này là ân nhân cứu mạng cho tôi, lão mau mau thay mặt tôi cúi đầu cảm tạ ông ta.

Thẩm Nghĩa lập tức bước lại, bái phục dưới đất, nói:

- Đa tạ công tử ân đức, Thẩm gia trang toàn thể đều cảm tạ người cứu giúp cho.

Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nhìn lão ta, hỏi:

- Ngươi là người của Thẩm gia trang?

Thẩm Nghĩa cười nói:

- Lão nô thị phụng thái phu nhân đã được bốn mươi năm nay, công tử ...

Lão ta còn chưa kịp nói hết lời, Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên túm lão ta từ dưới đất lên, từ trái qua phải, xuôi xuôi ngược ngược, quạt cho lão ta mười mấy cái bạt tai.

Thẩm Nghĩa bị tát văng hết cả răng ra, ngay cả la cũng không la được tiếng nào.

Thẩm Bích Quân kinh hãi quá, hỏi:

- Anh làm gì vậy? Lão ta đúng là người nhà của tôi, tại sao anh đối đãi lão ta như vậy?

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng thèm để ý đến nàng, nắm Thảm Nghĩa lên quăng ra ngoài cửa sổ, lạnh lùng nói:

- Về nói với người sai người lại đây, nói với hắn, muốn gì thì lại đây, ta sẽ chờ hắn.

Thảm Nghĩa ôm lấy miệng, hàm hồ ấp úng nói:

- Thái phu nhân sai ta lại đây, người ý thế lực gì mà đánh người ta?

Tiêu Thập Nhất Lang gằn giọng nói:

- Cái thứ người như ngươi, giết còn chưa sao, huống gì đánh đập? Ngươi còn chưa bò ra khỏi nơi đây, ta sẽ giết ngươi thật đó.

Thảm Nghĩa nghe nói bấy giờ mới vừa bò vừa lết, chạy ra khỏi vườn, lại chửi mắng lên.

Thảm Bích Quân mặt mày cũng trắng bệch, hiển nhiên đã giận quá độ, miễn cưỡng dần lại hỏi:

- Thảm Nghĩa làm công cho nhà tôi đã được bốn chục năm nay, trước sau vốn rất trung thành, không lẽ anh cho là có người lạ sai lão ta lại đây hại tôi sao?

Tiêu Thập Nhất Lang không trả lời.

Thảm Bích Quân nói:

- Anh cứu tôi, tôi suốt đời rất cảm ơn đức, có điều, tại sao anh muốn giữ tôi lại nơi đây?

Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nói:

- Tôi không có ý đó.

Tuy thanh âm của y lạnh băng, nhưng trong ánh mắt đã lộ ra vẻ thê lương đau khổ.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nếu không, anh làm vậy là có ý gì?

Tuy nàng đã hết sức đè nén, giọng nói vẫn không dấu hết được âm điệu hần học.

Tiêu Thập Nhất Lang bóp chặt hai nắm tay, nói:

- Không lẽ cô cho tôi có ác ý với cô?

Thẩm Bích Quân nói:

- Nếu anh không có ác ý gì với tôi, xin anh hãy đưa tôi về nhà.

Tiêu Thập Nhất Lang yên lặng một hồi lâu, thở ra một hơi dài, nói:

- Bây giờ còn chưa được!

Y còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng rồi dừng lại.

Thẩm Bích Quân cắn môi, hỏi:

- Anh tính chờ đến bao giờ thì mới đưa tôi về nhà?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Không chừng chờ thêm năm ba hôm nữa ...

Y đột nhiên đẩy cửa bước ra.

Thẩm Bích Quân lớn tiếng nói:

- Chờ một chút, còn nói chưa xong chuyện, anh không được đi.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng buồn quay đầu lại, đi thẳng một hơi.

Thẩm Bích Quân tức quá tay chân run cả lên.

Trong lòng nàng vốn đang có mặc cảm có điều không phải với Tiêu Thập Nhất Lang, cảm thấy mình phải từ nay ráng bù đắp lại với y, tuyệt đối không thể làm điều gì cho y phật lòng.

Nhưng người này làm chuyện gì cũng quá kỳ quái, cũng làm cho người ta nghi ngờ. Tức nhất là trong lòng y hình như có bao nhiêu tâm sự, mà nhất định chẳng nói cho ai nghe câu nào.

Trên bàn còn bình rượu Tiêu Thập Nhất Lang để lại hơn quá nửa.

Thẩm Bích Quân cảm thấy trong lòng buồn bực hết sức, không chỗ nào phát tiết, nàng cầm bình rượu lên, uống ừng ực một hơi.

Thẩm Bích Quân không phải là người hay uống rượu.

Hạng người thực nữ như nàng, dù có muốn uống rượu, cũng chỉ hợp một chút là xong; cả đời nàng cộng lại số lượng rượu, chỉ sợ chưa chắc đã bằng uống một lần này.

Hơn một nửa bình rượu vào bụng, nàng cảm thấy một luồng hơi nóng chạy từ trên cổ xuống, trong bụng làm như có một lò lửa đang thiêu nóng hừng hực.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, lò lửa ấy bỗng chạy từ dưới bụng lên đỉnh đầu.

Người chưa từng uống rượu, không bao giờ thưởng thức được sự kỳ diệu đó. Trong đầu nàng bây giờ chỉ còn là một khoảng trống mơ mơ hồ hồ.

Tư tưởng trong đầu của nàng, đột nhiên hình như biến thành sáng suốt cực kỳ, mà thật ra nàng chẳng biết mình nghĩ gì.

Bình thời nàng rất tự kềm chế, ước thúc, không được mắt mặt, không được thất lễ, không được làm hỏng chuyện, không được nói hỏng lời, không được đắc tội người ta ...

Có điều bây giờ bao nhiêu điều ước thúc, toàn bộ hình như đã được thả tung.

Bình thường những điều nàng không cho là quan trọng, bây giờ bỗng biến thành quan trọng ra.

Nàng mơ mơ hồ hồ nằm đó một hồi, bỗng sực nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang.

- Người này thật tình làm chuyện quá kỳ quái đi thôi, thái độ xem ra có vẻ ám muội, tại sao y đuổi Thẩm Nghĩa đi? Tại sao không chịu đưa mình về nhà?

Nàng càng nghĩ càng tức, thật tình không thể nhịn được chút nào nữa.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy mình phải mau mau về nhà lập tức, càng sớm càng tốt.

- Y không chịu đưa mình về, không lẽ mình không thể nhờ người khác đưa mình về?

Nàng cảm thấy mình nghĩ quá đúng, thật tình không thể chờ thêm một giây phút nào, do đó, nàng lồm cồm bò dậy, lấy hết toàn thân khí lực, la lớn lên:

- Điềm gia ... điềm tiểu nhị ... mau lại đây, mau lại đây ...

Thật tình nàng cũng không ngờ mình có lúc cũng la lớn lên được như vậy.

Tiểu nhị làm như đột nhiên bỗng xuất hiện ra trước mắt, y hỏi nàng:

- Cô nương có điều gì sai bảo?

Thẩm Bích Quân nói:

- Mau kiếm cho ta một cỗ xe, ta muốn về bây giờ, mau, mau ...

Tiểu nhị ngập ngừng nói:

- Bây giờ sợ không mượn được xe.

Thẩm Bích Quân nói:

- Ngươi ráng tìm cách cho ta, tùy ý ngươi, bao nhiêu tiền ta cũng trả.

Tiểu nhị vẫn còn ngập ngừng, quay người lại hỏi:

- Khách quan, thật tình muốn mượn xe không?

Bấy giờ Thẩm Bích Quân mới phát hiện ra Tiêu Thập Nhất Lang đang đứng sau lưng tiểu nhị, cơn giận bùng bùng nổi lên, lớn tiếng nói:

- Ta muốn về nhà là chuyện của ta, mắc mớ gì đến hấn? Tại sao ngươi hỏi hấn làm gì?

Tiêu Thập Nhất Lang lắc lắc đầu, nói:

- Cô uống say rồi.

Thẩm Bích Quân nói:

- Ai nói tôi say rồi? Tôi uống có tý rượu là say sao?

Nàng vẫy tay với tiểu nhị, nói:

- Mau đi tìm cho ta một cỗ xe, đừng để ý đến hấn, hấn mới là người say rượu.

Tiểu nhị nhìn nàng, rồi lại nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang lắc đầu.

Thẩm Bích Quân la lên, nói:

- Anh không chịu đưa tôi về, tại sao lại không cho tôi về một mình? Anh là gì của tôi? Tại sao lại muốn can dự đến chuyện của tôi?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi, nói:

- Thật tình cô say quá rồi, nghỉ ngơi một lát thôi! Có chuyện gì sáng mai nói chuyện được không?

Thẩm Bích Quân nói:

- Không được, bây giờ tôi muốn đi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bây giờ cô chưa đi được.

Thẩm Bích Quân tức giận quá, nói:

- Anh lấy tư cách gì oai hiếp tôi? Anh cứu tôi, anh tưởng tôi là người của anh sao? Anh đừng có nghĩ làm, thật tình tôi chẳng thèm anh cứu, anh mà không cho tôi đi, anh giết tôi còn hơn!

Nàng chập choạng, tính chồm về phía Tiêu Thập Nhất Lang.

Chỉ nghe "phịch" một tiếng, người của nàng đã rớt từ trên giường xuống.

Tiêu Thập Nhất Lang tự nhiên đưa tay lên muốn đỡ, có điều tay của y vừa mới chạm vào, Thảm Bích Quân đã lớn tiếng la lối om sòm lên:

- Cứu mạng, cứu mạng, cường đạo a, mau gọi quan binh lại bắt hắn ...

Tiêu Thập Nhất Lang tức quá mặt mày muồn xanh lè cả lên, đang tính bỏ tay ra, nào ngờ Thảm Bích Quân bỗng nhiên chồm tới cắn một cái thật mạnh vào mu bàn tay của y.

Thảm Bích Quân mà biết cắn, thật là chuyện không ai tưởng tượng được.

Nàng cắn y trên mu bàn tay, mà thật ra là cắn vào trái tim của y.

Thảm Bích Quân thở hồn hển nói:

- Tôi tưởng anh là người tốt, thì ra cũng cùng một thứ với những hạng người kia, cứu tôi cũng chỉ là để mưu đồ, thì ra anh còn khả ố hơn cả bọn họ!

Tiêu Thập Nhất Lang từ từ nhắm mắt lại, đột nhiên y xoay người bước ra khỏi phòng.

Thảm Bích Quân cảm thấy câu nói của mình hỏi nãy thật là hay quá, mắng cho tên này xấu hổ phải bỏ đi. Bình thời, đương nhiên nàng không thể mở miệng ra nói được những lời như vậy. Có điều uống rượu vào rồi, "linh cảm" tự nhiên mà tới, tài ăn nói cũng tự nhiên sinh ra.

Nàng quyết định từ nay về sau, phải uống rượu thường hơn.

Tự nhiên nàng cho mình nói không sai điểm nào, người uống rượu thường thường đều cho mình là người có lý, làm chuyện gì cũng đều đúng, chỉ có người khác là sai thôi.

Tiểu nhị đứng xem nãy giờ, chờ cả người ra, đang còn ngớ ngẩn.

Thẩm Bích Quân đứng thờ một hồi, đột nhiên nhìn hấn cười.

Nàng cười là để cho hấn biết mình đang tỉnh lắm, đang còn lý trí lắm.

Tiểu nhị cũng chẳng biết gì giả lả cười theo.

Thẩm Bích Quân nói:

- Tên đó thật không biết điều tý nào, có phải không?

Tiểu nhị nói:

- Dạ, dạ dạ dạ.

Thẩm Bích Quân thở ra một hơi nói:

- Ta vốn chẳng muốn cãi nhau với những hạng người như vậy, có điều sao mà hấn khả ố quá.

Tiểu nhị gật đầu bừa:

- Dạ, dạ dạ dạ.

Thẩm Bích Quân chậm chậm gật gật đầu, trong lòng cảm thấy dễ chịu, bởi vì còn có người về phe bên nàng. Trên đời này, những hạng người không biết điều xem ra cũng không nhiều lắm.

Tiểu nhị len lén nhắc bước, tính chuồn ra.

Thẩm Bích Quân đột nhiên hỏi:

- Người có biết Thẩm gia trang bên cạnh hồ Đại Minh không?

Tiểu nhị giả lả cười nói:

- Người chung quanh đây mấy trăm dặm ai mà không biết Thẩm gia trang.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Người có biết ta là ai không?

Tiểu nhị lắc lắc đầu, tiếp tục cười vồn vã nói:

- Cô nương lại chiếu cố cửa tiệm lần đầu tiên, lần sau lại, tiểu nhân sẽ nhận ra ngay.

Người uống rượu say rồi, ai cũng phải ngán, tiểu nhị vốn đã tính chuồn sớm, có điều còn không dám đi, phải ở đó đẩy đưa vài câu.

Thẩm Bích Quân cười nói:

- Cho người biết, ta là Thẩm cô nương ở Thẩm gia trang, nếu nội trong đêm nay người đưa ta được về tới Thẩm gia trang, ta sẽ nhất định thưởng cho người trọng hậu.

Tiểu nhị đột nhiên ngó mặt ra, không ngớt nhìn Thẩm Bích Quân dò ý.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Người không tin sao?

Tiểu nhị ngần ngừ, lấp bắp nói:

- Cô nương quả thật là người Thẩm gia trang, sợ không về nhà được.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tại sao?

Tiểu nhị đáp:

- Thẩm gia trang đã bị đốt thành tro bụi, người trong nhà kẻ chết, kẻ bị thương, kẻ bỏ đi mất, bây giờ không còn một ai.

Thẩm Bích Quân đột nhiên cảm thấy trái tim như bị xé ra làm đôi, đứng ngó mặt ra một hồi, rồi la lên:

- Ta không tin, người nói gì ta cũng không tin.

Tiểu nhị cười giả lả nói:

- Tiểu nhân làm sao dám nói ngoa với cô nương?

Thẩm Bích Quân đập tay lên giường, ré giọng lên nói:

- Người thông đồng với hầy lại đây gạt ta, các người đều không phải là người tốt!

Tiểu nhị lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Cô nương không tin, tiểu nhân chẳng biết cách nào hơn ...

Thẩm Bích Quân đã phủ phục xuống giường khóc lóc thảm thiết.

Tiểu nhị tính bỏ đi, nghe tiếng nàng khóc lóc, lại dừng chân.

Đàn bà khóc lóc, vốn vẫn làm cho đàn ông mềm lòng, huống gì là một người đàn bà mỹ lệ như Thẩm Bích Quân.

Tiểu Nhị đột nhiên thở ra một tiếng dài, nói:

- Được! Cô nương muốn đến xem Thẩm gia trang ra sao, tiểu nhân đưa cô nương lại đó!

Tiêu Thập Nhất Lang ngồi uống rượu sầu một mình.

Y cũng muốn uống say khướt cho xong, kỳ quái là, y uống hoài mà vẫn không say.

Mấy ngày vừa qua, y cảm thấy mình như biến thành một người khác.

Biến thành thật là buồn cười.

Y vốn là một người thật phong lưu, hào sảng; vậy mà mấy hôm nay, chính mình cũng cảm thấy mình biến thành ra nhặng nhặng nhì nhừ, quanh co queo cọ.

- Tại sao mình không thản nhiên nói cho cô ta biết, Thẩm gia trang đã trở thành một đám tro tàn? Tại sao mình phải đi giấu diếm, cô ta bị chân động, liên can gì đến mình?

Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt lên một tiếng, lại uống cạn thêm một ly.

- Mình và cô ta không quen không biết, tại sao đi lo chuyện thiên hạ, tự mình làm khổ mình?

Thẩm Nghĩa vừa lại, Tiêu Thập Nhất Lang lập tức biết ngay, lão ta đã bị Tiểu Công Tử mua chuộc; Thẩm gia trang đã bị đốt mất tiêu, làm gì còn đem được Thẩm Bích Quân "về nhà" nữa?

Tiêu Thập Nhất Lang không thể giải thích được, bởi vì y sợ Thẩm Bích Quân không chịu nổi tin tức kinh khủng ấy! Mấy hôm nay nàng đã chịu đựng quá nhiều những gì không mấy ai chịu đựng nổi.

Y sợ Thẩm Bích Quân phát điên.

- Mình đối đãi cô ta như vậy, ít nhất cô ta cũng tin tưởng vào mình một tí mới phải ... Cô ta đã không tin mình, tại sao mình còn đi lo lắng cho cô ta làm gì nữa?

Tiêu Thập Nhất Lang cảm thấy thật tình mình không nên như vậy, y quyết định từ nay mình sẽ không đi lo chuyện của nàng nữa, đỡ phải bị người ta hiểu lầm, mà cũng đỡ cho mình tức giận không đâu.

Nghe tiếng xe ngựa bên ngoài, y biết tiểu nhị rút cuộc cũng đem Thẩm Bích Quân đưa đi xem Thẩm gia trang.

Y lập tức lại lo lắng:

- Tiểu Công Tử nhất định đang ngấm ngấm dò xét, hấn mà biết cô ta đi một mình, nhất định sẽ không buông tha!

Tiêu Thập Nhất Lang bất giác đứng thẳng người dậy, nhưng y lại từ từ ngồi xuống!

- Mình đã nói sẽ không xen vào chuyện cô ta, tại sao lại đi lo cho cô ta? Ngay cả chồng cô ta còn không lo lắng gì đến cô ta, tại sao mình phải nhiều chuyện? Mình là thứ gì?

- Chẳng qua, quả thật cô ta say quá, nói chuyện nhiều khi cũng không biết mình nói gì, người say nói gì, tỉnh lại nhất định sẽ hối hận thôi, cũng phải tha thứ cho cô ta mới phải.

- Dù mình có cứu cô ta thêm một lần nữa, không chừng cô ta cũng còn xem mình là đang có ý đồ, đợi đến lúc cô ta biết mình là Tiêu Thập Nhất Lang, lòng tốt của mình lại càng biến thành ác ý.

- Có điều, đã lỡ cứu phải cứu cho tới nơi! Mình đã cứu cô ta hai lần, tại sao không cứu thêm lần nữa? Làm sao mình nỡ nhỡ tâm nhìn cô ta lọt vào tay Tiêu Công Tử?

Tiêu Thập Nhất Lang ngồi uống ly này qua ly khác, trong lòng đầy những mâu thuẫn.

Tâm hồn y chưa bao giờ tán loạn như bây giờ.

Đến phút cuối cùng, y mới hạ quyết tâm.

- Bất kể cô ta cho mình ra sao, mình không thể không cứu cô ta!

Y đứng dậy, soái bước ra ngoài.

Một cơn gió lạnh thổi vào mặt, y cảm thấy trong lòng một tia ấm áp dâng lên, bất giác ngẩng cổ ca lớn.

Trong tiếng ca, bỗng nhiên khắp nơi, các cửa sổ đều "cách cách" mở bật ra, mỗi cái cửa sổ thò ra một gương mặt, lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa tức giận, cặp mắt đang lơ lơ, mở lớn nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.

Có người còn mở miệng mắng lớn.

- Tên này nhất định là thằng say! Đồ điên!

Tiêu Thập Nhất Lang không những không để vào lòng, còn cảm thấy buồn cười.

Bởi y biết mình không phải là thằng say rượu, cũng chẳng phải là thằng điên.

- Chỉ cần trong lòng mình thẳng băng băng, người ta kêu mình là thằng điên thì sao? Chỉ cần mình làm đúng, hà tất phải đi lo lắng gì đến người khác đang nghĩ gì?

Xe ngựa đang chạy rất nhanh.

Xe ngựa cũ kỹ, chạy trên một con đường đá không bằng phẳng, rung chuyên như một con thuyền trong cơn mưa gió mãnh liệt. Nhưng Thẩm Bích Quân thì đang nằm ngủ ly bì trong xe.

Nàng nằm mộng thấy người thanh niên trẻ tuổi có cặp mắt lớn lớn ấy, đang đứng trước mặt nàng khóc, rồi lại đổi ra cười; cười đến là đáng hận, nàng hận y cực kỳ, muốn đâm cho y một đao vào trong ngực.

Đợi đến lúc nàng đâm vào ngực y, đột nhiên y biến thành Liên Thành Bích!

Máu, máu chảy như suối, không ngớt chảy ra ngoài thân thể Liên Thành Bích, chảy ra sao nhiều quá, che lấp hết con người của y, chỉ còn lộ ra cái đầu, một cặp mắt.

Cặp mắt ấy đang nhìn Thảm Bích Quân, xem ra, sao mà bi thương, sao mà đau khổ

...

Thảm Bích Quân cũng chẳng phân biệt ra được đó là cặp mắt của Liên Thành Bích, hay là của gã thanh niên.

Nàng sợ quá, muốn la lớn lên mà không la được.

Thân thể của nàng hình như đang từ từ bị máu chảy phủ vào.

Máu thật lạnh, lạnh quá thôi.

Toàn thân của Thảm Bích Quân đang run rẩy, run rẩy không ngừng ...

Nàng phảng phất như nghe có người đang nói chuyện, thanh âm lúc đầu rất xa, rồi từ từ lại gần ... rất gần, như là có người đang kề tai la lớn.

Đột nhiên nàng tỉnh lại.

Xe ngựa không biết lúc nào đã ngừng lại.

Cửa xe mở ra, gió thổi trên người nàng, thật là lạnh, lạnh như máu.

Thân thể nàng còn đang run rẩy không ngớt.

Tiểu nhị đang đứng trước cửa xe, vẻ mặt lộ vẻ đồng tình, lớn tiếng nói:

- Cô nương tỉnh lại, đã đến Thảm gia trang rồi.

Thẩm Bích Quân ngơ ngác nhìn hắn, phảng phất còn chưa hiểu hắn đang nói gì, nàng cảm thấy đầu của mình tựa như thủy ngân, nặng chình chịch không thể nâng lên được.

- Đã đến Thẩm gia trang ... đã đến nhà ...

Nàng thật không dám tin đó là sự thật.

Tiểu nhị ngập ngừng nói:

- Nơi đây chính là Thẩm gia trang, cô nương có muốn xuống xe ...

Thẩm Bích Quân cười, nàng lớn tiếng nói:

- Đương nhiên là xuống xe, đã đến nhà rồi, tại sao còn không xuống xe?

Vừa nói đến chữ "nhà", nàng chẳng thể chờ thêm phút giây nào nữa, lập tức chập choạng xuống xe, cơ hồ muốn té một cái nặng nề xuống đất.

Tiểu nhị lật đật đỡ lấy, than một tiếng:

- Thật ra ... cô nương không nên xuống xe thì hơn.

Thẩm Bích Quân cười nói:

- Tại sao? Không lẽ muốn đem cả ta lẫn xe khiêng vào hay sao ...

Thanh âm của nàng bỗng đông cứng lại, tiếng cười cũng đông cứng lại.

Cả người nàng bỗng trở thành gỗ cứng.

Hết chương 13